

Časopis pro cestovní ruch **T**_{profi}**RAVEL**

XXII. ročník, 9-10/2017

**Turistické informace
z České republiky, Slovenska a Polska**

Na Labské stezce je stále živo
str. 6

Když cesta, tak z města
str. 11

Víte, kudy teče Nečíz?
str. 19

Toulky Korunou Vysočiny I
str. 20-21

Turistika – fotbal, jak se to rýmuje?
str. 26

Brána do Čech
Krásu hledejte doma

Dobrodružství na **KŘINICKÉ CYKLOSTEZCE**

Čtěte na str. 4-5

Je příjemné být pozván k diskuzi nad otázkami, které vás zajímají, které vám prakticky denně táhnou hlavou, jste-li „postižení“ tím nádherným oborem, jemuž jsme si zvykli říkat docela nehezským českým dvouslovím „cestovní ruch“. Je neméně příjemné, jste-li kromě pozvání i osloveni, abyste k danému tématu uvedli také pár vět, podělili se o svoje zkušenosti, sdělili svůj názor. Vráťme se tedy na pár chvil na IX. ročník konference na podporu regionálního cestovního ruchu Královéhradeckého kraje, která se uskutečnila 12. září 2017 v Letzelově sále Regiocentra v Hradci Králové.

ŽIVÉ KULTURNÍ DĚDICTVÍ V CESTOVNÍM RUCHU

Pár postřehů z konference v Královéhradeckém kraji

Ze všeho nejpříjemnější ale je, pokud váš program konference a jednotlivá vystoupení překvapí svým obsahem, podáním a významem do té míry, že svůj připravený příspěvek s omluvou nahradíte řečí „špatra“. Ne proto, že by byl špatně postavený, mimo téma či dokonce s mylnými závěry. Ale proto, že vystoupení předřečníků jsou do té míry zajímavá a inspirativní, že se k nim nemůžete nevyjádřit. A to, přízně otevřeně, není příliš častým jevem. Co se tedy toho 12. září v Hradci Králové odehrálo?

Ing. Martina Pásková, Ph.D., předsedkyně Rady národních geoparků a členka Koordinačního výboru Sítě evropských geoparků ve své úvodní přednášce přinesla celou kolekci informací nejen o geoparcích a jejich historii, aktuálním stavu a budoucnosti nebo možnostech využití u nás, ale i pěknou řádku zkušeností ze zahraničí, které by bylo možno zužitkovat i u nás. Podrobná informace by vydala na několik stránek, tak alespoň jeden postřeh, podle mě veledůležitý – zdárný zrod, koncepce, obsah, propagace a využití geoparků u nás vyžaduje nejen finanční vstupy, ale především nadšení.

To se však netýká jen geoparků, jak nakonec předvedli i další vystupující. Ať už to bylo povídání o dějinách Vambercké krajky, jež jsou součástí expozic Muzea krajky ve Vamberku, nebo nečekaně atraktivní příspěvek Martiny Poliakové, ředitelky Tkalcovského muzea v Domě pod jasanem v Trutnově. Obě řemesla patří ke klenotům regionálního kulturního dědictví v Královéhradeckém kraji a zasluhovala by si pozornost přinejmenším takovou, jaká je v poslední době věnována neméně významné tradici loutkářství – to se stalo i zásadním symbolem prezentací kraje na letošních veletrzích cestovního ruchu, jak uvedla Mgr. Lenka Jaklová, radní magistrátu města Hradec Králové. Pak si k pultíku stoupili zástupci z Orlických hor

a Podorlicka, a když si slovo vzal Jan Šeda z Ateliéru zvonaře a hrnčírky, dozvěděli jsme se mnoho zajímavého o jejich činnosti v Deštném v Orlických horách. Šedovi a jejich přátelé, podnikatelé ve službách pro turisty jsou jedním z velmi dobrých příkladů, kudy za úspěchem.

Po příspěvcích o hornických tradicích v Krkonoších, přišly na řadu statistiky návštěvnosti kraje a informace o zajímavém Mezinárodním festivalu Pod Zvičinou a o udržování lidových tradic v kraji. Závěr konference pak patřil krátkému, a jak je uvedeno na začátku, také trochu improvizovanému vystoupení naší redakce. Z něj pak, laskavý čtenář dovolí, použijeme jen jeden postřeh. Materiálů, podniků nových aktivit a pozornosti hodných akcí čerpajících z bohatého kulturního dědictví kraje je taková spousta, že je velká škoda, pokud v oblasti propagace

a PR pracujeme většinou stylem starým skoro třicet let. Materiály, letáčky, skládačky – stále dokola, letošní skoro jako loňské. Jejich obsah je sice věcně správný, ale víc technický než emocionální, bez příběhů, tedy poměrně málo zajímavý. Přitom jen samo kulturní dědictví je tak plné emocí, fantazie a lidské tvořivosti. Jaká škoda. Měli bychom si z našich předků a jejich chuti dát najevo více citů vzít příklad i při tvorbě našich současných produktů. I ony se přece jednou mohou stát předmětem kulturního dědictví.

Laco Kučera, Pavla Kovářová